

Tha freastal is fortan nam chrò
nach airidh mo shealbh an-dràst',
is tusa nad laighe rim thaobh,
mar bheatha ri taobh a' bhàis;
grian a' soillseadh na h-oidhch',
cluaran a' deàrsadh mar ròs,
an Nimh air a tharraing bhon ubhal,
an clàbar air tionndadh gu òr.

Nach truagh an staid sam biodh mi
nan siùbhladh tu bhuam, a ghràidh:
O bhristeadh mo shlàint' is mo chridh'
le deireadh mo sholais 's mo là;
bhiodh madainn mar dhubhadh na h-oidhch',
bhiodh gàire mar magadh a' bhàis,
bhiodh m' eathar air sgeirean na gaoir,
crìoch cheacharr' air saoghal nan dàn.

*'S tusa thug dhòmhsa ciall,
's tusa thug dhòmhsa àit',
's tusa thug dhòmhsa rian,
's acair is caladh dham bhàt
o tha thu mar chanach an t-slèibh',
mar ghini nam bàrd nam phòc,
tha thu mar eun air ghleus,
gun mheang, gun choire, gun ghò.*

Cha b' urrainn dhomh smaointinn an-dràsta
ciamar a bhith'nn gun thu,
mar long air chall ann an stoirm,
mar eathar dol fodha gu grunn; d;
mar leanabh gun mhàthair, gun iùl,
mar thriall gun dòchas, gun dùil –
a m' eudail, is tusa mo stiùir,
mo sheòl, mo chaladh, mo shaogh'l.

'S tusa thug dhòmhsa ciall, etc.

Ach fhad's a mhaireas mi beò,
O seinnidh mi àrd do chliù:
snaighidh mi sìos ann an rann
bunait do ghràidh 's do ghaoil:
lean thus' an Sgiobair air bòrd,
chrom thu aig Carraig na Glòir,
ghabh thu ri Crìosda mar Dhia,
's mar thiodhlac, thàinig an còrr.